

1: De hazenvriend...

Tijdens een bezoek aan onze koning Klaver in Noordland had ik dankzij de hulp van mijn beste vriend Ludo de Wolpertinger een reus verslagen. Iedereen had me Alex de Grote genoemd... Ik keerde terug naar Westland en trof kasteel Brasberg daar verlaten aan. Al snel ontdekte ik wat er tijdens mijn afwezigheid was gebeurd.

Ooit was een gemene tovenaars verkleed als marskramer naar Brasberg gekomen. Hij wilde het kasteel in zijn bezit krijgen. Gelukkig was ik toen op tijd geweest om de

tovenaar te ontmaskeren. Prins Leo Lawaai had de tovenaar, Tim Tarot, vanuit de hoogste torenkamer in het meertje gesmeten. Het toverkastje van Tim Tarot had hij er achteraan gegooid.

Toen ik bij koning Klaver was, viste Leo Lawaai het kastje bij toeval uit het meertje en plaatste het in de stal. Dat kastje is klein van buiten, maar van binnen is het eindeloos groot! Alle reuzen, mensen en dieren van Brasberg werden erdoor verzwolgen. Met de hulp van tovenaar Halo en Ludo de Wolpertinger slaagde ik er in iedereen weer uit het toverkastje te trekken.

In Noordland had ik de koning geholpen, in Westland had ik zijn zoon prins Leo Lawaai en zijn familie gered...

Waren de reuzen me dankbaar? Ze hadden dankjewel gezegd, dat is waar.

‘Als ik ooit iets voor jou kan doen, hoef je het me maar te vragen!’ had de koning gezegd en toen was hij weggegaan.

‘En nog bedankt... kleine jongen...’ zei Leo Lawaai, maar toen had hij me al naar de keuken gestuurd.

‘Ik ga naar het kasteel aan de Rijn,’ zei prinses Barbel.

‘Ik ga naar de Onderlanden, naar de Monsterherberg,’ zei Ludo de Wolpertinger.

En weet je... op een ochtend vertrok Barbel werkelijk! 's Morgens vroeg reed ze door de poort en over de ophaalbrug van het kasteel, samen met twee soldaten van de prins die haar zouden begeleiden. Ludo de

Wolpertinger had al een week eerder afscheid van me genomen en was al lang en breed in de Onderlanden.

Nu was ik alleen en ik voelde me niet bepaald vrolijk. Het was heel stil in de keuken. We hadden gekookt voor de reuzen en het eten naar de ridderzaal gebracht. Spatel Brander zat op een stoel en was in slaap gevallen. Ik klom in de vensterbank en zwaaide mijn benen naar buiten. Onder me lag het meertje. Voor me lag het heuvellandschap van Klaverland. De Alpen, waar ik was geboren, waren hier niet ver vandaan.

Ik hoorde het hoge piepen van een roofvogel en keek omhoog. Een buizerd zweefde door de blauwe lucht. Op zoek naar prooi cirkelde hij over de velden. Zes kraaien, de brutale vrijbuiters van de natuur, speelden een spelletje met hem. Met zijn vleugels gestrekt kon de buizerd zich nauwelijks verdedigen en de kraaien vlogen op hem af en pikten naar hem. Alles wat de buizerd deed was rondcirkelen en verontwaardigd piepen.

‘Die buizerd ben ik,’ dacht ik. ‘De zwarte kraaien zijn mijn problemen. Wat kan de buizerd doen? Hij kan proberen hoger te gaan vliegen, hoger dan kraaien durven te gaan...’

Plotseling liet de roofvogel zich als een steen omlaag vallen, alsof hij recht op een prooi af ging. Vlak voordat hij de grond zou raken, zweefde hij weg op zijn vleugels en verdween tussen de bomen van het bos in de verte. De kraaien, nog steeds hoog in de lucht, krasten teleurgesteld en vertrokken in de richting van de Alpen.

Ik knipte met mijn vingers.

‘De buizerd heeft zijn problemen van zich afgeschud,’
fluisterde ik. ‘Hij is gewoon weggegaan. Dat is precies
wat ik ook ga doen!’

Ik zwaaide mijn benen naar binnen en sprong op de
grond. Op mijn tenen, om de oude kok niet wakker te
maken, sloop ik de keuken uit. Ik was...